

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ธรรมกับโลกต่างกัน

เดือนทางบ้านตาดของเรานี้ละ นาททางด้านตะวันออกจากทางมาวัดผ่านเข้าดงใหญ่ ห้วยนี้เขาเรียกห้วยหมากแข้งผ่านบ้านเราไปนี้ หน้าวัดนี้เขาจัดทำคลองไว้สองแห่งเพื่อระบายน้ำให้ทั่วถึงกัน ทั้งได้ทั้งเสียก็อยู่กับทางระบาย นี่เป็นช่องทำทางระบายออกสองทาง ทางด้านตะวันออกนั้นที่ท่าทางระบายออกไป เห็นมิใช่หรือเดินไป เขาเปิดเวลาน้ำมากก็ไหลออกไปทางโน้น ถ้าน้ำไม่พอก็เพิ่มให้ตามไรก็ตามนา ถ้าน้ำมากก็ต้องระบายออก คลองสองคลองที่ว่าเป็นทางระบายน้ำนี้ ใครจะไปปิดด้วยความเห็นแก่ตัวไม่ได้ละ บ้านตาดทั้งบ้านเป็นความเสียหายของบ้านเอง ทางแยกหรือทางรวมของน้ำอยู่ที่นี้

ถ้าแยกไปทางตะวันออก เวลานั้นน้ำมากแบ่งไปทางตะวันออก ทางด้านตะวันตกซึ่งเป็นบ้านตาดเดียวกันก็จะไม่เสียหายมาก ถ้าปิดคลองทางตะวันออกสองสายนั้นเสียเปิดให้น้ำมาทางเดียวทางด้านตะวันตกนี้เข้าเสียหายมากนะ ถ้าเปิดระบายให้ออกทั่วถึงกันเวลาจำเป็น ด้านตะวันออกคลองสองคลองนี้ก็เปิดให้ออกทางโน้น น้ำจะท่วมก็ตาม ทางทุ่งกว้างเข้าไม่เสีย ท่วมธรรมดาผ่านไปธรรมดา แต่ทางด้านตะวันตกนี้ท่วมด้วยเสียด้วย ให้เห็นใจกันซี นี่เราพูดเฉพาะบ้านตาดของเรา บ้านเดียวกันด้านหนึ่งเสียด้านหนึ่งไม่เสีย ถ้าพอจะแบ่งเบากันได้ก็ต้องเปิดอย่างที่เรานี้ เวลานั้นน้ำมากมาจำเป็นเปิดให้ออกไปด้วยกัน ท่วมก็ท่วมไปด้วยกัน แต่ทางด้านตะวันออกไม่เสีย ทางด้านตะวันตกบ้านนี้เสีย จึงต้องได้ระบาย เมื่อวานเราก้ไปบอก

มันเห็นแก่ตัวนะคนเรา ไม่ได้เห็นแก่เพื่อนแก่ฝูง เราจึงต้องไปบอก เรียกว่าทำจุดศูนย์กลางเฉลี่ยเผื่อแผ่ให้ได้ผลทั่วถึงกัน ทั้งได้ทั้งเสียให้ได้ด้วยกัน เช่น เวลานั้นน้ำมาก ๆ ทางด้านโน้นก็เปิดน้ำออกไป มันท่วมมันก็ไม่เสีย แต่ทางด้านนี้เสีย จึงต้องทางนี้ก็ให้ไปตามทางใหญ่คือห้วยหมากแข้ง ให้ไหลออกไปนี้ ไปตามเรื่องของน้ำทางห้วยนี้ทางโน้นก็เปิดให้มันไหลไปทางโน้น ถึงจะท่วมก็ไม่เสียทางด้านตะวันออกนะ ให้ดูใจกันซี จะไปเห็นแก่ตัวไม่ได้ พอ น้ำมา มาก ๆ ปิดทางโน้นไว้กลัวน้ำจะท่วมนา นาเขาก็มีคนเหมือนกัน ไม่ใช่หมาเหมือนเราซึ่งเป็นคนเห็นแก่ตัวนี่นะ คนเห็นแก่ตัวนี้ถ้าเป็นนาก็หมาหมาไม่ใช่คน ถ้าเป็นนาคแล้วต้องเห็นอกเห็นใจกัน

จำเอานะบ้านตาดนี่นะ ความเสียหายอยู่กับบ้านตาดทั้งสอง ด้านตะวันตกตะวันออก บ้านตาดนั้นแหละ ต้องแบ่งสันปันส่วนให้พอเหมาะพอสม เวลานั้นน้ำมากให้ไหลออกไปเปิดออกไป น้ำจะท่วมก็ให้ท่วมไป ได้ด้วยกันเสียด้วยกันไม่เป็นไร อย่า

เห็นแก่ตัวก็แล้วกัน ให้จำทุกคนนะ อะอะมาปิดก็กลัวน้ำจะไปท่วมนาตัวเอง นาเขา เป็นนาอะไร นาเขาก็มีคนเหมือนนาเรา ต้องแบ่งสันปันส่วนให้พอเหมาะพอดีกัน มนุษย์เรา ถึงอยู่กันได้ เห็นแก่ตัวอยู่ไม่ได้ ใครเห็นแก่ตัวไปที่ไหนกระทบกระเทือน ไม่มีใครอยากคบค้าสมาคม คนเห็นแก่ตัวต้องเห็นทุกอย่าง ถ้าลงเห็นแก่ตัวแล้วตัว ตระหนี่ก็อยู่ที่นั่น กระทบกระเทือน ไปไหนกระเทือนไปหมดคนเห็นแก่ตัว คนเห็นแก่ เพื่อนแก่ฝูงแล้วไปที่ไหนกว้างขวาง ผิดกันนะ

นี่บอกไว้ให้รู้ว่าทางระบายน้ำที่หน้าวัดนี้เป็นทางนั้น อย่าไปปิด เปิดให้มันออกไป ด้วยกัน ทางด้านตะวันออกก็ออกไป ท่วมไม่เสียหายทางตะวันออก ด้านตะวันตกก็ให้ไป ตามเรื่องของมัน อันนี้ท่วมแล้วเสีย จึงต้องเปิดให้ทางนี้มากกว่า ให้ได้ด้วยกันซี เห็นแก่ ตัวเองไม่ได้นะ ที่ว่านี้ไม่ใช่ใครเสียหายนะ บ้านตาดบ้านเดียวกันนะเสียหาย หลวงพ่อ จะเสียหายอะไร หลวงพ่อบัวเป็นคนบ้านตาดจะเสียหายอะไร มันมามาก ๆ หรือกูปืน ขึ้นบนชื่อโน่น ศาลากูยังมีชื่อ ออกจากนั้นกูจะโดดขึ้นบนหลังคา ก็มีกล้วยหรือ กูกล้วยแต่น้ำท่วมปากสูนั้นละ เข้าใจไหม น้ำขนาดนี้ไม่เป็นไร เวลานั้นมามาก ๆ ซีมันเสีย

คนเราที่เป็นคนเห็นแก่ตัวคนตระหนี่ถี่เหนียวแล้ว ไปอยู่ที่ไหนเด่นนะ แผลกอยู่ นะ ใครไม่อยากคบค้าสมาคม เจียบ ๆ อยู่นั่นละ มันเป็นอยู่ในหัวใจเขา ชัดอยู่ในหัวใจเขา เขาไม่อยากคบค้าสมาคม เป็นเด็กก็ตาม ผู้ใหญ่ก็ตาม ผู้หญิงผู้ชายก็ตาม สำคัญที่ ความตีบตันกับความกว้างขวาง คนตระหนี่ถี่เหนียวยอมตีบตันเห็นแก่ตัว ไปที่ไหนมัก เป็นความกระทบกระเทือน แต่คนมีจิตใจอันกว้างขวาง ไปที่ไหนเย็นไปหมด เพื่อนฝูงก็ มาก คนตระหนี่ถี่เหนียวเป็นคนเห็นแก่ตัว เพื่อนฝูงไม่ค่อยมี ไปไหนไม่ค่อยมี

นี่ละเรื่องกิเลสกับธรรมเห็นกันชัด ๆ กิเลสคือเห็นแก่ตัว ใครไม่อยากคบค้า สมาคม ความเห็นแก่เพื่อนแก่ฝูงเป็นธรรม ไปที่ไหนกว้างขวาง เป็นอย่างนั้นนะ ให้ เทียบเอาธรรมกับโลกต่างกันอย่างไรให้ดูเอา กิเลสคือความเห็นแก่ตัว ความตระหนี่ถี่เหนียว แล้วก็เข้ากับใครไม่ได้ ไปที่ไหนกระทบกระเทือนเพราะความเห็นแก่ตัว ผู้ที่มี จิตใจอันกว้างขวาง เรียกว่าผู้มีธรรม ไปไหนเบิกกว้างไปเลย ๆ ธรรมไปไหนชุ่มเย็นไป แต่กิเลสไปไหนเป็นไฟเผาไปเรื่อย ๆ ทราบหรือยังว่ากิเลสเป็นยังไง ธรรมเป็นยังไง นี่ เอามาแจ้งให้ทราบ

ความโลภความเห็นแก่ได้ นี่คือกิเลส มันอยู่ในหัวใจเรานั้นนะ หัวใจดวงนี้มีทั้ง กิเลสทั้งธรรมอยู่ในนั้น รบกันตลอดเวลา ถ้าเราพอมีธรรมบ้างก็รบกันตลอดเวลา ถ้า ธรรมไม่มีเลยมีแต่กิเลส ทั้งเหยียบอยู่บน ทั้งขี่ทั้งถ่วง ถ่วงหนักถ่วงเบาฟาดลงหัวใจเรา เพราะฉะนั้นหัวใจเราเมื่อเวลารวมมาก ๆ แล้วจึงเรียกว่า ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง คือขี้มัน ลงในนั้น ความโลภขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ความจริงกิเลสเหล่านี้มันขี้ใส่หัวใจเรา เลย

กลายเป็นข้าโลก ข้าโกรธ ข้าหลง กองขี้เป็นกองขี้ของความโลภ กองขี้ของความโกรธ กองขี้ของความหลง ความรัก ความชัง แบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว เหล่านี้เป็นขี้อยู่ในหัวใจ กิเลส เหล่านี้ขี้ลงไป จึงเรียกว่าข้าโลกข้าโกรธข้าหลง ถานขี้ของกิเลสคือหัวใจเรา จำเอานะ

โลกไม่รู้เรื่องกิเลสกับธรรม ไม่รู้ มันอยู่ในหัวใจ อย่างเหล็ก สนิมก็เกิดอยู่ในเหล็กแล้วก็กัดเหล็ก สนิมเกิดจากเหล็กกัดเหล็ก กิเลสเกิดจากใจกัดใจให้ได้รับความทุกข์ความทรมานลำบากลำบาก นี่เรียกว่ากิเลส ความโลภท่านว่ากิเลส การให้เป็นธรรม ความสงสารเป็นธรรม ความโลภมีแต่อยากได้แต่ไม่ยอมให้ใคร คือกิเลส มันผัดกันนะ ถ้าว่ามีแต่อยากได้ไม่ยอมให้ นี่เรียกว่ากิเลสล้วน ๆ ถ้าอยากได้ทองคำมาให้หลวงตา บัวช่วยชาติ อันนี้ไม่เป็นกิเลสนะ ให้พากันไปหา หมดทั้งศาลานี้ไปเลย หลวงตาจะเปิดทางให้ ได้มาเพื่อให้

ใจดวงนี้สำคัญมาก แหม ไม่มีใครรู้ได้เลย โลกถึงได้ตายกันงอมแงม ๆ อยู่นี้ตั้ง กัปตั้งกัลป์ คือนานขนาดไหนใจดวงนี้ไม่เคยตาย ไม่มีป่าช้าคือใจดวงนี้ ทุกข์แสนสาหัส ก็ยอมรับว่าทุกข์แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจดวงนี้ ตกนรกอเวจีที่ว่าเป็นบาปมากที่สุด ได้รับความทุกข์แสนสาหัสก็ไม่ฉิบหาย ทนทุกข์ทรมานอยู่ตามบาปตามกรรมของตัวเอง นั่นแหละ ลงอันนั้นธรรมตาของโลกสมมุติทั้งหมดนี้มันเป็นโลกอนิจจัง ไม่เหมือนพระนิพพาน จึงเรียกว่าอนิจจัง จะไปตกนรกก็กัปก็กัลป์ มันก็ค่อยเปลี่ยนแปลงในตัวของมันเอง กรรมชั่วเสวยไป ๆ ก็ค่อยหมดไป ๆ จะช้าจะนานก็ตามมันก็เปลี่ยนมาจนกระทั่งถึงหมดไปได้ ถึงขนาดนั้นใจดวงนี้ก็ไม่ตาย ก็เสวยอยู่อย่างนั้นเรื่อยมา

ไปสวรรค์ชั้นพรหมก็เหมือนกัน ความเปลี่ยนแปลงเข็องช้ามาก ชั้นบนชั้นล่าง เหมือนกันความเปลี่ยนแปลง เช่น ชั้นพรหมโลก อายุตั้ง ๘ หมื่นปี ๙ หมื่นปี หมื่นปี ทิพย์หนาไม่ใช่หมื่นปีธรรมดา มันก็เปลี่ยนได้อย่างที่ หมื่นปีก็ต้องขาดลงมาเรื่อย ๆ ขาดหมื่นก็เข้าพันขาดลงมา ๆ เรียกว่ากฏอนิจจังครอบหมด โลกธาตุนี้ครอบหมด นี้เรียกว่าโลกวัฏจักร มันหมุนของมันอยู่อย่างนี้ บุญก็เปลี่ยนแปลงไปในตัวของมันเอง ข้างบนก็เหมือนกัน เพราะอยู่ในโลกวัฏจักร พรหมโลกลงมาเรียกว่าโลกวัฏจักร มีความเปลี่ยนแปลงหยาบละเอียดต่างกัน สั้นยาวต่างกันเป็นลำดับ เพราะฉะนั้นบรรดา ท่านผู้ที่พ้นจากนี้ไปแล้ว ท่านถึงได้มองดูนี้ด้วยความสยดสยองความกลัว

อย่างพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย พระองค์ผ่านมาเท่าไรอย่างเรานี้ละ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ต้องผ่านแบบเรามาด้วยกันทั้งนั้นแหละ ไม่มีใครเกินใคร ความทุกข์ ความลำบากแสนทรมานด้วยใจดวงที่ไม่ตายนี้อยู่มาอย่างนั้นเรื่อย ๆ เลย แต่ที่นี้กิเลส มันก็ปิดของมันไปเรื่อย ๆ พอผ่านไปปั๊บมันปิดปั๊บ ๆ ไม่ให้เห็นอดีตของตัวเองที่ผ่านมา คนเราถ้าเห็นแล้วมันเซ็ด ถ้าทางดีมันขยับใส่อีก ถ้าทางชั่วมันก็เซ็ด นี่มันไม่ให้เห็น

ที่นั่นหนึ่งมันหมุนไปให้อยากให้ทะเยอทะยาน มันดึงเข้าไปอย่างนี้ ไม่ให้เห็นแต่จูงเหมือนสัตว์ตาบอด จูงไป ๆ ตัวกิเลสมันหลีกต้นเสาเสีย มันจูงเราชนต้นเสาบ้าง เข้าใจใหม่ กิเลสจูงคนจูงสัตว์โลกชนต้นเสา ตัวกิเลสเองมันฉลาดมันไม่ไปโดนต้นเสา เพราะฉะนั้นกิเลสจึงไม่ตกนรก ตกแต่เราที่กิเลสหลอกให้ตก ไปสวรรค์กิเลสมันก็เป็นของมันอยู่นั่นแหละ ถึงนิพพานกิเลสสิ้นซากเลย ที่นี้หมดกฎอนิจจังซึ่งอยู่กับกิเลสตัวนี้ตัวสำคัญ ให้หมุนเวียนเปลี่ยนแปลง

ในจิตของสัตว์ของบุคคลที่เราแสดงว่าเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คือตัวจิตเป็นผู้ให้ความหมายทุกอย่าง เหล่านี้เขาไม่ได้ให้ เขาไม่ได้ว่าเขาเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เขาเป็นธรรมชาติของเขา เราไปตั้งชื่อตั้งนามและความเปลี่ยนแปลงของเขาออกมาจากใจเป็นผู้ไปตั้ง แต่ตัวเองเปลี่ยนแปลงยังไงมันไม่ดูตัวเอง มันมีกิเลสแทรกอยู่นั้น นี่ละกิเลสละเอียดขนาดนั้นนะ เวลามันเปิดโล่งแล้วมันเห็นหมดจะว่าไง เพราะฉะนั้นจึงขยะแขยงชิพระพุทธเจ้า ทั้ง ๆ ที่จะตั้งใจสั่งสอนสัตว์โลกอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยสมภูมิของศาสดา พอตรัสรู้ผางขึ้นมาแล้วดูไม่ได้เลย นั่นฟังซิ มันต่างกันยังไงโลกวัฏจักรโลกถึงขยะกับพระนิพพานกับธรรมชาติต่างกันยังไง

องค์ของท่านเอง พระสรীরของพระพุทธเจ้า ร่างกายของพระอรหันต์ นี่เป็นประเภทพวกถึงขยะ เพราะนี้อยู่ในกฎของ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่จิตที่อยู่ข้างในนั้นเป็นธรรมชาติ อยู่ด้วยกัน มันถึงได้ดูชัดเจนเวลาครองธาตุครองชั้นธ้อยู่ยังไม่ได้ออกเอาธาตุชั้นธ้ออาณานเหล่านี้หยั่งทราบดูตลอดทั่วถึงหมดในท่ามกลางถึงขยะนี้ ท่านตรัสรู้แล้วท่านก็มีร่างกายเหมือนเรา ร่างกายนี้ก็เหมือนกับโลกทั่ว ๆ ไป จึงเรียกว่าถึงขยะด้วยกัน แต่จิตไม่ได้เป็นถึงขยะ จำไปหมดแล้ว ที่นี้ก็สนุกดูทุกอย่างละซี

เวลาใช้ธรรมชาติต้องมีชั้นธ้อเป็นเครื่องช่วย พอจากนั้นแล้วชั้นธ้อดับ สมมุติดับหมดไม่มีอะไรเหลือเลย นั่นละธรรมชาติมันว่านิพพานแล้ว คือจะให้ตั้งชื่อตั้งนามอีกไม่ได้แล้ว พันโดยสิ้นเชิง จะเอาอะไรไปติดไม่ได้เลย แม้เช่นนั้นจอมปราชญ์ทั้งหลายท่านฉลาดแหลมคมท่านจึงทำกรุหมายป้ายทางไว้ ทางเดินเพื่อพระนิพพานคืออะไร คือการให้ทาน การรักษาศีล การภาวนา การอบรมตัวให้ดี ให้เกลียดชั่ว มีความยินดีในการกุศล นี่ทางเพื่อไปพระนิพพาน ท่านทำกรุหมายป้ายทาง พอถึงนั้นปั๊บไม่มีองค์ไหนที่จะไปตั้งชื่อตั้งนามตัวเองแหละ ไม่มี ไม่ว่าพระพุทธเจ้า พระอรหันต์องค์ใด พอผางเข้าไปเท่านั้นหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง จิตนั้นหมดปัญหา สมมุติหมดโดยสิ้นเชิง เวลาสมมุติอยู่ภายในตัว แขนงของสมมุติจึงแตกกระจายออกไปใช้ทางนั้นทางนี้อย่างนี้ ให้พากันเข้าใจเอานะ

จิตดวงนี้ไม่ตาย เป็นอย่างนี้ พอถึงนั้นแล้วก็เรียกว่าธรรมธาตุ นั้นละที่ว่า นิพพานเที่ยง ก็คือธรรมธาตุ หรือว่านิพพาน หรือวิมุตติ หรือธรรมธาตุ ๓ อย่างนี้เป็น ไวพจน์ใช้แทนกันได้ ไวพจน์ของกันและกัน นี่ธรรมชาติไม่ตาย พอพ้นแล้วก็พ้นอันนั้นแหละ ไม่ตายจิตดวงนี้นะ จมอยู่ในนรกหมกไหม้ก็กัปก็กัลป์ก็ไม่ตาย แต่ทนทุกข์ทรมาน พ้นจากนี้แล้วไม่ตาย แต่ท่านให้นามอีกว่าบรมสุข แต่บรมสุขจะพูดได้ในเวลา มีชั้นอยู่ ท่านครองชั้นอยู่ท่านเป็นบรมสุข ธาตุชั้นจะเจ็บปวดแสบร้อนอะไรก็เป็นของมัน แต่ธรรมธาตุไม่มี เรียกว่าเป็นอฐานะ บังคับให้ประสานกันไม่ได้ เช่น ความดีใจ เสียใจ ความรักความชัง ในหลักธรรมชาตินั้นไม่มี แต่ในชั้นมี จำให้ตติตรงนี้จุดสำคัญ

คือในชั้นมันมี มีอยู่ประจำชั้นของมันเท่านั้น ไม่นอกเหนือไปจากนั้น เป็น เรื่องของชั้นล้วน ๆ สมมุติล้วน ๆ ที่อยู่กับจิตที่บริสุทธิ์แล้วมันอาศัยกันอยู่ ที่นี้ชั้นนี้ ต้องการอะไร อันนี้ร้อยดีนะก็คือชั้น ธรรมชาติของจิตเป็นผู้รับทราบ อันนี้ดีอันนั้นไม่ดี อันนี้ฉันชอบอันนี้ฉันไม่ชอบ คือชั้นมันบงการของมันอยู่ในวงชั้น ธรรมชาตินั้นไม่มี ผ่านหมดแล้ว ทั้ง ๆ ที่อยู่ชั้นแต่ก็ออกไปหมด นอกสมมุติ อยู่ในสมมุติก็ตาม การกินอยู่ปวยการหลับการนอนทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเรื่องของชั้น ชอบอันนั้นไม่ชอบ อันนี้ เป็นเรื่องของชั้น ธรรมชาติของจิตเป็นผู้รับทราบ ๆ อันนั้นไม่มีปัญหาอะไร อันนี้มีปัญหาตลอดเวลา ชั้นมีปัญหาลงตลอดเวลา เพราะฉะนั้นจึงมีแยกกันโดยหลักธรรมชาติของมัน

การกินอยู่หลับนอนนี้ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ท่านเป็นเหมือนกันหมด ทุกสิ่งทุกอย่างธาตุชั้นที่เป็นสมมุติของสามัญชนเราฉันใด ของท่านก็เป็นฉันนั้นเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่าไม่ได้กระทบกระเทือนถึงจิตเท่านั้นเอง เป็นหลักธรรมชาติของมันอันหนึ่ง นี่เวลามันรู้แล้วมันก็แยกกันเองนะ เราไม่ต้องไปแยกไปแยะ มันแยกตัวเองโดยหลักธรรมชาติ ไม่สงสัยเสียด้วยนะ

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๒๗ เมื่อก่อนนี้ ทองคำได้ ๒๔ บาท ๓๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๐ ดอลลาร์ เวลานี้ทองคำที่ได้หลังกลับจากกรุงเทพแล้วซึ่งยังไม่ได้หลอมเวลานี้ ๔๐ กิโลกับ ๓๕ สตางค์ รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้วนั้น ๒,๗๕๐ กิโล และรวมทั้งหมดเวลานี้ทั้งที่เข้าคลังหลวงและยังไม่ได้เข้า หลอมและยังไม่ได้หลอม ได้ทองคำ ๔,๓๐๒ กิโลครึ่ง

การช่วยชาติเราคราวนี้เด่นที่ทองคำ เเด่นมาก จิตใจเราหมุนตัว ๆ อยู่ นั่น เพราะฉะนั้นเงินสดเงินอะไรที่ได้มามากน้อยนี้ คอยแต่จะตบเข้าไป ๆ เรื่อย ๆ ฎีกาข้างนอกก็ ฎีกาดังที่กล่าวแล้วนั้นแหละ แต่ส่วนใหญ่สำหรับทองคำไม่ใช่ฎีกา ไสเลย ได้เท่าไร ไสเลย เป็นอย่างนั้นละ คือความมั่งมันมาก พี่น้องทั้งหลายให้ต่างคนต่างตั้งอกตั้งใจนะ

รวมความสามัคคีจากความรักชาติของเราทุกคน ๆ มีมากมีน้อยเราเคยมีมาตั้งแต่วัน
เกิดนั่นแหละ เงินในกระเป๋าเราเคยมีแต่วันเกิด ทองคำเราก็มีมาเรื่อย แต่วันเกิดก็มี
พอตกตลอดออกมาพ่อแม่ก็เอาทองคำมาคล้องคอให้ก็มี บางคนติดคอจนตายไปด้วย
กันก็มี

อันนี้เคยมีมาแล้วก็เท่านั้นแหละ อันนี้เอาประดับชาติของเรา ชาติไทยของเรา
เราตายไปแล้วชาติไทยของเรายังเป็นชาติไทย ทองคำยังประดับชาติ มีความแน่นอน
มันคงสง่าผ่าเผยตลอดไป อันนี้สำคัญมาก เพื่อประดับชาติไทยของเรา อย่าให้ด้อยกว่า
ชาติอื่นเขานะ ต้องเอาให้หนักให้แน่น ความสามัคคีซึ่งกันและกัน เราเคยมีมาแล้ว
สมบัติเหล่านี้ในกระเป๋ามีแล้ว เอา ให้แบ่งออกไปสู่คลังหลวงของเรา เพื่อประดับชาติ
ไทยของเราซึ่งเป็นความใหญ่หลวงมากมาย เอาตรงนี้นะ

ฝนพรา ๆ ทั้งวัน ๒-๓ วันมานี้ฝนตกทุกวันนะ ที่พูดเมื่อวานนี้ ที่ว่าฝนตกนี้
ภวานาตี คือมันอำนวยความสะดวกสบาย กลางวันอากาศมีดีครึ้มไม่มีแดดเดินจงกรมก็ดี
ท่านทั้งหลายไม่เคยเห็นท่านผู้บำเพ็ญมาได้มาสอนพวกเรา เช่นสมัยปัจจุบัน คือลูก
ศิษย์หลวงปู่มั่นเรา องค์สำคัญ ๆ ที่เป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ ท่านอยู่ด้วยความทุกข์ทรมาน
ในป่าในเขาเกี่ยวกับเรื่องสกลกาย แต่ใจของท่านสง่าตลอดเวลาด้วยการภวานา ตื่น
นอนขึ้นมาป้บรักษาจิตใจแล้ว นั่นผู้ที่ใจของท่านจะเจริญ พอตื่นนอนพบบนี้ รักษาจิตใจ
ตลอดจนกระทั่งหลับ

ใจเมื่อมีการรักษาแล้วก็การบำรุงกันอยู่ในตัว เมื่อจิตไม่มีอะไรเข้ามานั้นแล้ว
มันก็แสดงตัวของมันขึ้นมาได้สบาย กิเลสไม่ตีไม่ตบมัน นี่ก็เป็นการบำรุงไปในตัว สติ
คอยจดจ่อต่อเนื่องตลอดเวลาไม่ให้อะไรมายุ่ง รักษาตั้งแต่สิ่งภายนอกที่เข้ามาตบมาตี
จิตนะ ธรรมดาจิตแล้วไม่มีอะไรแหละ แต่อาศัยสิ่งภายนอกเข้ามาทำลาย จึงต้องได้
ระมัดระวัง ตั้งแต่ตื่นนอนเข้มงวดกวดขันตลอด นี่รักษาความดี บำรุงความดี ตั้งแต่ตื่น
นอนถึงหลับ ๆ ได้ทุกวัน ๆ ไม่มีอะไรมารบกวนก็ดี ดีจนกระทั่งถึงขั้นตีเลิศ

จิตของคนสามัญทั่วไปตื่นขึ้นมานี้มีแต่กิเลสทำลายตลอดเวลา ผลรายได้ไม่มี
แล้วก็เสียไปวันละเล็กละน้อย เสียไปมากเข้า ๆ หมดราคา นี่การปล่อยตัว ปล่อยตั้งแต่
ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ เสียตลอด สุดท้ายก็หมดราคา ที่นี้จิตดวงที่จะคอยรับเคราะห์
รับกรรมนั้นซิ ปล่อยตัวเท่าไรก็ยิ่งโยนไฟเข้าไปเผาจิต ๆ ผู้รักษาตัวมีแต่สิ่งส่งเสริม
บำรุงจิตใจ เสริมขึ้น ๆ มันต่างกันนะ นี่ละจิตดวงนี้ ที่คอยรับเคราะห์รับกรรมจากความ
ชั่ว แล้วคอยรับความสนองอันดีงามจากกรรมหล่อเลี้ยง ระยะนี้ฝนตกทุกวันทำงานไม่
สะดวก ให้เขาปลุกกุฎิเล็ก ๆ ไว้หลังหนึ่ง อยู่那儿หลายคนไม่พอลูกกัน คับแคบ เมื่อพอ
ขยับขยายได้เราก็ขยับขยายให้เพื่ออยู่สะดวกสบาย หายใจได้คล่องปอดบ้าง เลยให้ทำ

เสีย เวลาทำบอกเขาว่าให้เร่ง ฝนมันก็เร่งของมัน สุดท้ายคำที่เราบอกให้เร่งก็เลยไม่มี
ความหมาย สู้ฝนไม่ได้ ถ้าฝนตกอย่างนี้มันก็ทำไม่ได้ จะทำยังไง

ลูกศิษย์ หลวงตายังฉันทายเงินอยู่ไหมครับ

หลวงตา ก็หยุดตั้งแต่นั้นแล้ว คือเขาให้ฉันทานั้นเขาไม่ให้อีกเลยนะ แม่
ย่ามากเราอัศจรรย์ยานี้ก็ดี คืออย่างนี้ละเรื่อง เขาต้องคำนวณถึงเรื่องคนเป็นโรคทอง
ชนิดนี้ด้วยกันนะ คนเป็นมานานไม่นานระยะไหนเขาจะคำนวณเรียบริ้อยแล้ววางยา ให้
ยาขนาดพอดี ๆ แต่ธรรมดาส่วนมากจะมีแต่ยาเงินเป็นน้ำนะ ส่วนมากเขาจะให้แค่ ๗
หรือ ๘ แก้ว คือให้วันละแก้ว ๆ แล้วมียาอะไรประกอบนิดหน่อยเท่านั้นแหละ แต่ส่วน
ใหญ่คือน้ำยานี้ เขาให้กิน ๗ แก้วหรือ ๘ แก้ว ที่เขากำหนดให้แล้วนั้นหยุดเลย ที่นี้เขาก็
ทราบว่าเป็นมาตั้ง ๕๐ กว่าปี เขาเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว ให้ถึง ๑๕ แก้ว ฉันทไปถึง ๑๕
แก้ว แล้วเขาก็หยุดเลยตั้งแต่นั้นมา เขาไม่เคยเพิ่มให้อีกนะ ไม่ให้อีกเลย นี่ละถึงว่ามัน
เป็นยาอัศจรรย์ เป็นยาเหมือนยาอัศจรรย์ยาแปลกประหลาดจนตัวเองก็ไม่เชื่อ คือมัน
ลดลงฮวบ ๆ

ตามธรรมดาโรคชนิดนี้แล้ว ก็เท่ากับเสือโคร่งใหญ่หรือนักเลงโตใช้ไหม ก่อนที่
มันจะตายมันต้องชด้อย่างเต็มเหนี่ยวแหละ ต่อสู้เข้าใจไหม นี่ไม่มีอะไรเลย หายเงิบ
มานี้ได้ปีกว่าแล้วนะ คือการหายทราบได้ตามหมอมเขาสั่งไว้ว่า การฉันทลงไปนี้การถ่ายนี้
จะถ่ายเหมือนกันกับโรคที่พาให้ถ่าย แต่ถ่ายด้วยโรคอันนั้น ถ่ายลงไปเพ็ลยลงไป ๆ
เรื่อย แต่ถ่ายยานี้ถ่ายเท่าไรก็ถ่ายเถอะไม่มีเพ็ลย เรื่องถ่ายจะเหมือนกัน แต่ไม่ต้องตก
ใจว่าจะเพ็ลยเหมือนแต่ก่อน ไม่มีเขาวา มันก็เป็นจริง ๆ นะ บางทีถ่ายเสียจน สบายดี
เอ๊ะ ชอบกล ๆ เขาก็บอกว่าให้สังเกต เวลาโรคนี้ลดน้อยลงเท่าไรการถ่ายจะค่อยขึ้น
ขึ้นมา ๆ แต่ก่อนมันเป็นน้ำเป็นเหลวนะ แล้วจะค่อยขึ้นขึ้นมา เมื่อปกติแล้วจะเป็น
ธรรมดา นั้นแสดงว่าหายขาดแล้ว เขาบอกอย่างนั้นนะ

แล้วเราก็เป็นแบบนี้จริง ๆ ถ่าย ๆ เป็นแบบธรรมดา ต่อมานี้เป็นปกติมาได้
ปีกว่าแล้วไม่มีปฏิกิริยาเลย จึงว่าเป็นยาอัศจรรย์นะ นี่มันดลบันดาลอะไรก็ไม่รู้นะ หาย
เลยเดี๋ยวนี้ ที่นี้เขาก็เอาหน่อหวายมาแหยนะเดี๋ยวนี้ พวกบ้านี้ มันเอาหน่อหวายมาแหย
หลวงพ่อคุณเข้าใจไหม นิทานเรื่องหลวงพ่อคุณเคยเล่าให้ฟังแล้ว ใครได้ยินไหมพวกนี้
(ยังครับ) เขามาหาผู้เฒ่ามาหาของหลังจากผู้เฒ่าไปชี่ หลวงพ่อคุณ ด้านซุดทอนนะ เขาก็
มาขอขลังขออะไรต่ออะไร เหยี่ยบั้งอะไรบ้าง ขอกับผู้เฒ่า ๆ ก็แจกไป ๆ ที่นี้พอได้
เหยี่ยบั้งไปแล้ว ของขลังไปแล้ว เขาขับรถฟาดนี้ รถพาลงคลอง จากนั้นก็กลับมาต่อว่า
ท่าน

หลวงพ่อกับของขลัง ๆ ไป ไม่เห็นขลัง ไม่ขลังยังงี้ ก็ได้เหรียญหลวงพ่อกับไปแล้ว ขึ้นรถก็บิ่งเลย แล้วรถพาลงคลอง สุเหยียบคันเร่งเท่าไร เหยียบ ๑๔๐ โย้ย ภูโตดลงตั้งแต่เมื่อ ๙๐ นั้นแล้ว ถึง ๑๔๐ ภูจะไปรักษาสูได้ยังงี้ ภูเอาตัวรอดภูก็พอตัวแล้ว นี่ภูโตดลงตั้งแต่ ๙๐ ว่าอย่างนั้น นี่เห็นไหมเข้าทำแล้วนี่ อันนี้เราก็ออโรคราเองไปนี่ ลงคลองแล้วมันก็ขลังละของเราก็ดี ก็ขลังละ อันนี้พวกนี้เอามาเหยอีกแล้วนี่ หน่อหวายเอามาทุกวันนะเดี๋ยวนี พวกบ้าหน่อหวาย มันจะมาเหยอีตาคุณให้ลงคลองนะ เอาละพอเท่านั้นละ

ผู้เฒ่าแก๊กลอนสดน่าฟังนะ ที่เรามาสะดุดก็กนี้ ที่ว่าสุเหยียบคันเร่งเท่าไร ๑๔๐ โย้ย นั้นภูโตดลงตั้งแต่ ๙๐ แล้วภูจะไปคุ้มครองสูได้ยังงี้ ภูเอาตัวรอดภูก็พอแล้ว เข้าทำดี เราเอาจุดนี้จะไม่เอาไหนแหละ นี่เรียกว่ากลอนสด แก๊กสดออกสด นี่ดูในเวทีของกิเลส พัดกับกิเลสต้องเป็นอย่างนั้น แก๊กกันพับ ๆ ไปเลย ถ้าแก๊กไม่ทันตรงไหนติดตรงนั้น นั่นละที่ได้วิ่งเข้ามาหาครูบาอาจารย์ ปัญหาของมันใส่ปั๊วะเข้ามานี่ เราหลบไม่ทันติดหมัดมัน ติดหมัดมันเจ็บละชิ แก๊กไม่ตก แก๊กได้มันก็ช้า เมื่อมีครูบาอาจารย์อยู่แก๊กให้เสียเวลาทำไม ไปรอเสียเวลาหรือ ปู้บเข้าหาท่าน พอเล่านี้ปู้บท่านใส่ผางเดี่ยวพุงเลย ๆ

อย่างนี้จะครูบาอาจารย์ผู้แม่ย่าในธรรมทั้งหลาย พอแย็บเท่านั้นท่านจับได้ ปู้บใส่หมัดเดี่ยวพอ นี่ละครูบาอาจารย์ทางด้านปฏิบัติไม่ต้องพูดด้านปริยัตินะ ปฏิบัตินี้แม่ย่ามากเรียกว่าช่องเดี่ยวเลย เคลื่อนจากนี้ไม่ได้ปฏิบัติ พุดยังงี้ตรงเป้ง เคลื่อนจากนี้ผิดเลย เหมือนเครื่องบินจะลงสนามนี้ หอบังคับอากาศต้องให้แม่ย่า ผึงเลย พลาดนิดนึ่งพังเครื่องบิน อันนี้ก็เหมือนกันจิตจะเข้าด้ายเข้าเข็ม ยิ่งเป็นจุดสำคัญมาก แน่ว ผู้แนะก็ปู้บ ๆ ใส่พุง นี่ละครูบาอาจารย์องค์ที่เป็นฝ่ายกรรมฐานจึงสำคัญมากในจิตตภาวนาของผู้ที่เป็นไป ผู้ที่ภาวนาเป็นไปยังงี้แล้วท่านจะแนะให้ถูกต้อง ๆ เป็นลำดับ

ถ้าผู้แนะไม่มีหลักมีเกณฑ์นี้ขายหน้าเลยนะ พอลูกศิษย์ผู้มาศึกษามาเล่าให้ฟังเรื่องจิตเป็นอย่างนั้น ๆ อาจารย์สู่มสี่สู่มห้า สอนไปแบบสู่มสี่สู่มห้า มันก็เหมือนกับหมอลีออนเอายาทั้งตู้โยนให้คนไข้เลย คนไข้เลยตาย เข้าใจไหม ถ้าเป็นหมอลีออนแล้วเขาฟังแล้วว่า โรคเป็นยังงี้ ๆ เขาจะไปหยิบยาอะไรควรไม่ควร หลอดหรือเข็มหรือเป็นยาหลอดยาเม็ด เขาจะหยิบมาให้พอดีเท่านั้น ไม่มาก ไม่จำเป็นต้องยาทั้งตู้

ธรรมะก็เป็นอย่างนั้น ธรรมะที่จำเป็นเฉพาะ ๆ เรื่องจำเป็น ๆ ด้วยกันแต่จำเป็นอันกว้างขวางใช้ใหม่ละคำว่ายากดี แต่จำเป็นคนละทิศละทาง หมอที่ชำนาญเขาจับเอาที่จำเป็นปู้บ ๆ ใส่เลย นี่ธรรมะที่เหมาะสมกับผู้มาศึกษาอบรมในเวลานั้น ธรรมะข้อใดที่เข้ากันได้กับอันนี้ ใส่ปู้บเลย เข้าใจไหมละ เอาละไปเลิก

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd